

๒๐

ม ง ค ล ที่ ๒๐

ฟั ง อ ร ร ม ต ล อ ด ก า ล

ฟั ง อ ร ร ม ตั บ ทุ ก ข์

เมื่อพระพุทธเจ้า ผู้ทำความสว่างเกิดขึ้นในโลก
พระพุทธเจ้าเหล่านั้น ย่อมประกาศธรรมสำหรับดับทุกข์นี้

ฟังธรรมดับทุกข์

๑๘๓

พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริงของเรา สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึก เสมอเหมือนหรือยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว พระลัมมาลัมมพุทฺธเจ้าของเราได้เข้าถึงสภาวะภายใน ได้พบได้เห็นได้พิสูจน์แล้วว่า ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงมีอยู่ ๓ อย่างแค่นี้เท่านั้น คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ผู้รู้ได้ยืนยันอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราก็ควรจะยึดเอารัตนทั้ง ๓ นี่เป็นที่พึ่งที่ระลึก เป็นที่ยึดเกาะของใจเรา แล้วเราจะพ้นจากความทุกข์ทรมาน เข้าถึงความสุขที่แท้จริงได้

มีพระบาลีใน ขุททกนิกาย ปฏิสัมภิตามรรค ว่า

“ยथा จ พุทธา โลกสมิ อุปปชฺชนติ ปภงฺกรา
เต อิมิ ธมฺมํ ปกาเสนติ ทุกฺขุปสมคามินิ

เมื่อพระพุทธเจ้า ผู้ทำความสว่างเกิดขึ้นในโลก
พระพุทธเจ้าเหล่านั้น ย่อมประกาศธรรมสำหรับดับทุกข์นี้”

ชาวโลกทั้งหลายที่ยังไม่เคยได้ยิน ได้ฟัง พระธรรมคำสอน
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า มักไม่รู้จักสภาวะที่แท้จริงว่าคืออะไร
อยู่ที่ตรงไหน จะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด เมื่อไม่ได้ยินไม่ได้ฟังก็
มักจะไปยึดสิ่งที่ตัวได้เคยพบเคยเห็น ได้ยินได้ฟังมาว่า สิ่งนั้น
สิ่งนี้เป็นที่พึ่งที่ระลึก ที่จะช่วยให้พ้นทุกข์ได้

เพราะฉะนั้น เวลาประสบทุกข์ ก็วิ่งหาต้นไม้ใหญ่ๆ บ้าง

ฟังธรรมดับทุกข์

๑๘๔

ภูเขอา ราม จอมปลวก สัตว์เดียรัจฉานที่พิการบ้าง เช่น วัว ๕ ขา จิ้งจก ๒ ทาง สุนัข ๒ หัว อะไรเหล่านั้นเป็นต้น ไปกราบ ไหว้บูชากัน เพราะไม่รู้จักรู้ว่าที่ฟังที่แท้จริงมีลักษณะอย่างไร มี คุณสมบัติอย่างไร อยู่ที่ตรงไหน จะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด เมื่อไม่รู้จักรู้ ก็แสวงหากันไปอย่างนั้น

ต่อเมื่อได้ยินได้ฟัง พระสัทธรรมของพระบรมศาสดา จึงจะรู้จักว่า สรรณะที่แท้จริง คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ๓ อย่างนี้เท่านั้น เป็นที่พึ่งที่ระลึกของเรา ซึ่งอยู่ในกลางกายตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ไม่ได้อยู่นอกตัว ไม่ได้อยู่บนท้องฟ้า บนภูเขา หรือในต้นไม้ แต่อยู่ภายในตัวของเรานี้เอง เข้าถึงได้ด้วยวิธีการทำให้หยุดให้นิ่งอย่างเดียว เมื่อเข้าถึงแล้ว เราจะมีความสุข มีความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย ใจจะมีพลังที่จะหลุดพ้นจากทุกข์โศกโรคภัยต่างๆ กระทั่งภัยในวัฏสงสาร

เมื่อเข้าถึงพระรัตนตรัย เราจะเปลี่ยนแปลงจากผู้ไม่รู้ มาเป็นผู้รู้ จากผู้ที่หลับ มาเป็นผู้ตื่น จากผู้ที่มีความทุกข์ มาเป็นผู้ที่มีความสุข มีจิตใจเบิกบานสว่างไสวอยู่ตลอดเวลาทั้งวันทั้งคืน อิ่มอกอิ่มใจ จะอยู่ในป่าเขาหรือที่ไหนก็แล้วแต่ จะสดชื่นเป็นสุข ไม่หิวไม่หนาวไม่ร้อน ไม่เจ็บเป็นสุข ตื่นเป็นสุข นอนเป็นสุข จะทำอะไรก็แล้วแต่ เป็นสุขอยู่ตลอดเวลาเลย แม้เป็นคนยากคนจน เป็นมหาทุกข์ตะอย่างท่านสุปปพุทธกุฎฐิ เมื่อ

ฟังธรรมดับทุกข์

๑๘๕

เข้าถึงพระรัตนตรัยแล้วก็มีความสุขสดชื่นเบิกบานอยู่ตลอดเวลา

*ในสมัยพุทธกาล ท่าน **สุปปพุทธภูจฺจิสฺส** เป็นคนยากจน ต้องเที่ยวขอรทานขออาหารเขากินทุกวัน ทั้งยังป่วยเป็นโรคเรื้อนอีกด้วย วันหนึ่งมหาชนได้มาประชุมรวมกัน เพื่อฟังธรรมจากพระบรมศาสดา สุปปพุทธภูจฺจิสฺสเห็นมหาชนมารวมกันจำนวนมาก จึงคิดว่า คงจะมีการแจกอาหารเป็นแน่ จึงไปที่นั่นเพื่อจะได้รับแจกอาหารบ้าง แล้ววันนั้นบุญเก่าที่ท่านเคยทำมาในอดีต ก็มาส่งผลพอดี ทำให้เมื่อเห็นพระบรมศาสดาแล้ว ก็รู้สึกว่ายากจะฟังธรรม แต่ก็มีอาการละอายที่ตนเองเป็นโรคเรื้อน จึงไปนั่งฟังธรรมอยู่ท้ายสุดของพุทธบริษัททั้งหลาย

เมื่อได้ฟังธรรมแล้วก็เกิดศรัทธา พอเกิดศรัทธาก็กลองมือปฏิบัติ ปลอยใจไปตามกระแสพระธรรมเทศนาของพระพุทธองค์ เมื่อจบพระธรรมเทศนา ท่านก็บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน ได้เข้าถึงรัตนะทั้ง ๓ แม้ภายนอกจะยากจน แต่ภายในนั้นร่ำรวยด้วยอริยทรัพย์ มีความสุขอยู่ภายใน นิ่งแนบ ไม่หวั่นไหวไม่คลอนแคลนเลย มีความศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัยอย่างเต็มเปี่ยม มีความปลื้มปิติที่ได้เข้าถึงรัตนะภายใน แล้วก็อยากจะกราบทูลพระพุทธองค์ ถึงความปลื้มปิติที่ตนได้เข้าถึงพระ-

*มก. สุปปพุทธภูจฺจิสฺสสูตร เล่ม ๔๔ หน้า ๔๙๑

ฟังธรรมดับทุกข์

๑๘๖

รัตนตรัย แต่ท่านก็ไม่สามารถที่จะเข้าไปในท่ามกลางพุทธบริษัท

ดังนั้น ท่านจึงไปสู่พระวิหาร ในเวลาที่มหาชนกลับกันหมดแล้ว ในขณะนั้นเอง ท้าวสักกะจอมเทพต้องการจะลองใจดูว่า ผู้ที่เข้าถึงสัจธรรมภายในจริงๆ นั้น ศรัทธาจะอ่อนแอจนคลอนแคลนไหม พระองค์จึงประทับยืนอยู่กลางอากาศ ต่อหน้าท่านสุปปพุทธกุฎฐิ แล้วตรัสว่า “ท่านเป็นคนขัดสน เป็นคนซื่อใจเรารู้สึกสงสารท่านเหลือเกิน เราจะให้ทรัพย์สินสมบัติที่มีค่านับประมาณมิได้แก่ท่าน ขอเพียงให้ท่านกล่าวว่า พุทธรัตนะ ธรรม-รัตนะ สังฆรัตนะไม่มี และให้ท่านเลิกนับถือพระรัตนตรัยเสีย”

แต่เนื่องจากท่านสุปปพุทธกุฎฐิได้เข้าถึงพระรัตนตรัยแล้ว เห็นพระรัตนตรัยอยู่ในตัว เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรม-พระโสดาบันตลอดเวลา มีความสุขมาก มีความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้ง แล้วจึงมีใจมั่นคงในพระรัตนตรัย มีความศรัทธาเชื่อมั่นไม่หวั่นไหวเป็นอจลศรัทธา จึงไม่สามารถจะกล่าวตามคำที่พระอินทร์บอกได้ เพราะธรรมดาของพระโสดาบันย่อมไม่กล่าวคำเท็จ ท่านจึงถามกลับไปว่า “ท่านเป็นใคร”

เมื่อทราบว่าเป็นท้าวสักกะจอมเทวดา ท่านจึงกล่าวตอบไปว่า “ไม่ว่าท่านจะเป็นพระอินทร์หรือเป็นใคร ก็ไม่สำคัญทั้งนั้น เพราะท่านไม่คู่ควรที่จะมาพูดกับเราเลย จงออกไปเสียให้ห่างๆ จากเราเถิด ท่านมาพูดอย่างนี้กับคนที่เข้าถึงพระ-

ฟังธรรมดับทุกข์

๑๘๓

รัตนตรัยแล้วได้อย่างไร เราไม่่งอนแง่น ไม่คลอนแคลนใน
พระรัตนตรัย เพราะเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัยแล้ว
มีความสุข สดชื่นเบิกบานอยู่ตลอดเวลาเลย

และเราไม่ใช่คนขัดสน ไม่ใช่คนเข็ญใจอย่างที่ท่านกล่าวหา
เพราะเราเป็นบุตรของพระบรมศาสดา มีอริยทรัพย์ภายใน
เพราะศรัทธา ศีล หิริ โอตตัปปะ สุตะ จาคะ และปัญญา อริย-
ทรัพย์ทั้ง ๗ ประการนี้ เกิดขึ้นกับใคร พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ย่อมกล่าวว่า บุคคลนั้นเป็นผู้ไม่ขัดสน ไม่ใช่คนเข็ญใจ มีชีวิตที่
ไม่ว่างเปล่า”

ท้าวลักกะได้สดับดังนั้น จึงเสด็จไปยังที่ประทับของ
พระบรมศาสดา แล้วกราบทูลพระพุทธรองค์ถึงเรื่องที่โต้ตอบ
กับสุปปพุทธกุฎฐิ พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสกับท้าวลักกะว่า
“แม้จะมีเทวดาอย่างท่านเป็นร้อย เป็นพัน ก็ไม่สามารถบังคับ
ให้สุปปพุทธกุฎฐิ กล่าวคำว่าพระรัตนตรัยไม่ได้”

ขณะนั้นเอง สุปปพุทธกุฎฐิก็มาถึงที่ประทับของ
พระบรมศาสดา ด้วยใบหน้าอึมเิบเบิกบาน มีความสดชื่น
แจ่มใสสว่างไสวด้วยรัศมีแห่งธรรม เพราะได้เข้าถึงกายธรรม
พระโสดาบัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตัดสังโยชน์เบื้องต่ำได้แล้ว
ตั้งแต่ลักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา และสัสสัพทปราคาส ได้กราบทูล
พระพุทธรองค์ถึงการที่ตนเองได้เข้าถึงไตรสรณคมน์ เข้าถึง

ฟังธรรมดับทุกข์

๑๘๘

สภาวะที่แท้จริงแล้ว

เมื่อพระพุทธองค์ทรงประทานสารการ ในความเป็นผู้
มั่นคงในพระรัตนตรัยแล้ว สุปปพุทธภูฏิกิกราบพุลลากลับไป
ด้วยความปลื้มปิติใจ มีความสุข สดชื่นเบิกบาน สุปปพุทธภูฏิกิ
ได้เป็นโสดาบัน ก็เพราะได้ฟังพระธรรมเทศนาของพระบรมศาสดา
ถ้าหากท่านไม่ได้ฟังธรรมของพระพุทธองค์ ก็จะไม่รู้จักสภาวะ
ไม่ได้เข้าถึงที่ฟังที่ระลึกอย่างแท้จริงเลย

ดังนั้น การฟังธรรมจึงมีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ อย่างที่
พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่าการฟังธรรมตามกาลเป็นมงคลอย่างสูงสุด
ฉะนั้นเมื่อเราตั้งใจฟังธรรมแล้ว ต้องนับว่าเป็นบุญลาภของเรา
ที่มีโอกาสศึกษากิจในทางพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นเรื่องราวที่
สำคัญเกี่ยวกับชีวิตของเรา ถ้าเรายังไม่รู้จักรว่าสภาวะนั้นเป็น
อย่างไร อยู่ที่ตรงไหน จะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการใดแล้ว ชีวิตเราก็
จะมีแต่ความทุกข์ทรมาน

แต่ถ้าหากว่าเรารู้จักสภาวะ รู้วิธีปฏิบัติให้เข้าถึง และได้
ลงมือปฏิบัติตามวิธีที่ถูกต้องแล้ว ไม่ช้าเราก็จะเข้าถึงความสุข
ที่แท้จริงภายใน เข้าถึงพระธรรมกาย ฉะนั้นให้ทุกท่านตั้งใจ
ประพฤติปฏิบัติธรรมกันทุกวัน ให้หมั่นปรารภความเพียร ทำใจ
ให้หยุดนิ่ง อย่าเกียจคร้าน อย่าละเลยกรณียกิจที่สำคัญนี้